

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.

Bredenbach, Tilmann

Coloniae, 1584

VD16 B 7375

8. De quibusdam indignè Eucharistiam sumentib. & pœnis miraculosè illis
inflictis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

erat cōtemplatus? Dicens enim, hora est, de corpore exijt: quia & I E S V S peractis omnibus cū dixisset, Consummatum est, inclinato capite tradidit spiritum. Quod ergo dominus ex potestate, hoc egit famulus ex vocatione. Ecce quotidianæ hostiæ illa cum eleemosynis & lachrymis missa legatio, quantam cum rege veniente gratiæ pacem fecit. Sic de S. Laurétio, Iustiniano Patriarcha Veneto legimus, quod ex quo die factus est sacerdos, quotidie Missam celebraverit, nisi valetudine impediretur. Dicebat enim, qui cū posset domino suo frui, non frueretur, facilè se declarare, domini sui curam non habere. Idem fecisse legimus S. Odilem, teste Petro Damiano in vita eius.

Vide in vita eius cap. 9. Ianuarij die octavo.

D. Cyprianus in sermone de lapsis, de quibusdam indigne Eucharistiam sumentibus, & pœnis miraculose illis influctis.

CAP. VIII.

PRæsente ac teste me ipso, accipite quid euenerit. Parentes fortè fugientes, dum trepidi minus cōsulunt, sub nutricis alimento paruulā filiā reliquerunt, relictā nutrix detulit ad magistratus. Illic ei apud idolum quo populus consuebat, quod carnem necdum posset edere per ætatem, panem mero mixtū, quod tamen & ipsum de immolatione pereuntium supererat, tradiderunt. Recepit filiam postmodum

dum mater: sed facinus puella commissum tam loqui & indicare non potuit, q̄ nec intelligere prius potuit, nec arcere. Ignoratio igitur obreptum est, vt sacrificantibus nobis eam secum mater inferret. Sed enim puella mixta cum sanctis, precis nostræ & orationis impatiens, nunc ploratu concuti, nunc mentis æstu fluctuabunda iactari, velut tortore cogente: quibus poterat indicijs conscientiam facti in simplicibus adhuc annis rudis anima fatebatur. Vbi verò solennibus adimpletis, calicem diaconus offerre præsentibus coepit, & accipientibus cæteris locus eius aduenit, faciē suam paruula instinctu diuinæ maiestatis auertere. Os labijs obturantibus premere, calicem recusare. Perstitit tamē diaconus, & reluctanti licet de sacramento calicis infudit. Tunc sequitur singultus & vomitus. In corpore atque ore violato Eucharistia permanere non potuit. Sanctificatus in Domini sanguinem potus de pollutis visceribus erupit: tanta est potestas Domini, tanta maiestas, Secreta tenebrarum sub eius luce detecta sunt, sacerdotē Dei nec occulta crimina fefellerunt. Hoc circa infantē, quæ ad loquendum alienum circa se crimen necdum habuit ætatem. At verò ea, quæ ætate prouecta, & in annis adultioribus constituta, sacrificantibus latenter obrepfit, nō cibum sed gladium sibi sumens, & velut quædā venena læthalia intra fauces & pectus admit-tens angi & anima exæstuante cōcludi postmodum coepit. Et pressuram non iam persecutio-nis,

nis, sed delicti sui passa, palpitans & tremens
concidit. Impunitum diu non fuit, nec occul-
tum dissimulatæ conscientiæ crimen, quæ fe-
sellerat hominem, Deum sensit ultorem. Et
cùm quædam arcam suam, in qua Domini san-
ctum fuit, manibus indignis tentasset aperire,
igne inde surgente deterrita est, ne auderet
attingere. Et cùm alius, qui & ipse maculatus,
sacrificio à sacerdote celebrato partem cum
cæteris ausus est latenter accipere, sanctū Dei
edere, & contrectare non potuit, cinerem fer-
re se apertis manibus inuenit, documento vi-
nius ostensum est, Dominum recedere, cùm
negatur: nec immerentibus ad salutē prodesse
quod sumitur, quando gratia salutaris in cine-
rem sanctitate fugiente mutetur. Quam mul-
ti quotidie immundis spiritibus adimplen-
tur, quàm multi vsque ad insaniam mentis ex-
cordes dementia furore quatiuntur? Nec ne-
cesse est ire per exitus singulorum, cùm per
orbis multiformes ruinas tam delictorum pœ-
na sit varia, quàm delinquentium multitudo
numerosa. Vnusquisque consideret, non quid
alius passus sit, sed quid pati & ipse mereatur.
Nec euasisse se credat, si eum interim pœna di-
stulerit, cùm timere plus debeat, quæ sibi DEI
iudicis censura seruauit: nec sibi quo minus
agant poenitenti, blandiantur, qui etsi nefan-
dis sacrificijs manus non contaminauerunt,
libellis tamen conscientiam polluerunt.

B

Ex

*Ex vita S. Malachia per D Bernardum con-
scripta, de Clerico quodam qui nolens agno-
scere veritatem corporis Christi in S. Eu-
charistia, vindieta tandem divina, iuxta
imprecationem S. Malachiae correptus,
agnovit errorem, Ecclesiae reconciliatus
Catholicam moritur.*

CAP. IX.

FVit quidam clericus in Lesmor, proba-
bilis, vt fertur vitæ, sed fidei non ita. Is
sciolus in oculis suis, præsumpsit dicere,
in Eucharistia esse tantummodo Sacramentū,
& non rem sacramenti, id est, solam sanctifi-
cationem, & non corporis veritatem. Super
quo à Malachia secreto, & sæpè conuentus, sed
incassum vocatus ad medium est; Seorsum ta-
men à laicis, vt si fieri posset, sanaretur, & non
confunderetur. Itaque in conuentu clerico-
rum data facultas homini est pro sua senten-
tia respondendi. Cumque totis ingenij viri-
bus, quo non mediocriter callebat, asserere &
defendere conaretur errorem. Malachia con-
tra disputante & conuincente, iudicio omni-
um superatus, de conuentu confusus quidem
exijt, sed non correctus. Dicebat autem se nõ
ratione victum, sed Episcopi pressum autho-
ritate: Et tu (inquit) O Malachia sine causa me
hodiè confudisti, aduersus profectò verita-
tem locutus, & contra tuam ipsius conscien-
tiam. Mœstus Malachias pro homine sic indu-
rato, sed magis fidei dolens iniuriam, timens
peri-

*Huiusmodi
frigidis excu-
sationibus et-
iam hodiè
hæretici veri-
tate pressi, su-
os errores pal-
liare conatur*